

Τρίς ὁ Σιλεσιανὸς κατέβαλλεν φρικαλέαν προσπάθειαν ὅπως ρίψῃ τὸν ἀντίπαλόν του μετὰ δυνάμεως ἰκανῆς νὰ ἐκριζώσῃ δρῦν. Ἄλλ' ὁ Ρῶσσοσ καίτοι κλονιζόμενος ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας του ἰσχυρῶς, ἕως οὗ ὁ Κράτς ἔστη ἀσθμαίνων καὶ παποτελῶς ἐξηντλημένος.

Αἰφνης οἱ βραχιόνες τοῦ ἀγνώστου συνεστάλησαν, καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κράτς ἐλυγίσθη. Ὁ ἀγνώστς τὸν ἀνήγειρεν εὐγενῶς καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισε πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ τοιαύτης δυνάμεως ὥστε ὁ Κράτς προσέκρουσε μετ' ὑποκώφου τριγμοῦ ἐπὶ τινος ὀπισθέν του ὀγκώδους λίθου, καὶ ἐκεῖ κατέκειτο ἀκίνητος καὶ τεταρραχημένος.

Ἀκριβῶς τότε ἠκούσθη κραυγὴ τις «Νά τος! νά τος!» καὶ πολλοὶ πλουσίως ἐνδεδυμένοι ἄνδρες προσδραμόντες εἰς τὸν τόπον τῆς πάλης, ἔκλιναν εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ πρσινο-ενδεδυμένου στρατιώτου.

«Σὰς ἐζήτοῦμεν, Μεγαλειότατε», εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, «ἵνα σὰς δώσωμεν τὰς ἐπιστολάς ταύτας, τὰς ὁποίας ταχυδρόμος τς ἔφερε τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκ Μόσχας.»

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς λέξεως «Μεγαλειότατε», οἱ Ρῶσσοι νεοσύλληκτοι πάντες ἐγονυπέτησαν, καὶ κατελήθησαν ὑπὸ θάμβους βλέποντες ὅτι ὁ ρακένδυτος ἐκεῖνος στρατιώτης οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Τζάρος αὐτς, Πέτρος ὁ Μέγας τῆς Ρωσσίας.

«Σηκωθῆτε, παιδιὰ!» ἐκραύγασεν ὁ Πέτρος. «Μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ γονυπεθῆτε. Εἶθε Ρῶσσοι στρατιῶται, καὶ εἶμαι ἀρχηγός σας. Ἴδου τὸ πᾶν.»

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Κράτς, ὅστις ἔκειτο ἀκόμῃ ἀσθμαίνων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

«Σὲ συγχωρῶ αὐτὴν τὴν φορὰν», τῷ εἶπεν ὁ Τζάρος, «πρόσεξε ὅμως μήπως σὲ συλλάβω ἐκ νέου κκομεταχειριζόμενον τοὺς παιδάς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς στρατιώτας μου τούτους, τοὺς ὁποίους περιγέλας, μάθε ὅτι ἐντὸς πέντε ἐτῶν θέ-

λουσι καταπλήξει ὅλην τὴν Εὐρώπην.»
Οὕτω καὶ ἐγένετο.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

ΠΟΝΟΣ

Τὰ μῖτια μου σ' ἐθλίπανε καὶ στὴν καρδιά τὸ λέγειν καὶ τότε σὺ ἐχαίρεσο, μὰ τώρα πούμαι μόνος ἐκεῖνα δὲν σὲ βλέπουνε καὶ κλαῖνε πού δὲν ἔλεξαν καὶ τὴν καρδιά μου τὴν φτωγὴ τὴν τυραννεῖ ὁ πόνος!

Εἶχα μ' ἐσὲ χαμόγελο κάθε στιγμὴ στὰ χεῖλη εἶχα χαρὰ μὲ στὴν καρδιά, μὰ τώρα πούμαι μόνος τὰ χεῖλη μου μένουν νεκρά! Ἄχ! πῆρασέ το, φίλη! Καὶ τὴν καρδιά μου τὴν φτωγὴ, τὴν τυραννεῖ ὁ πόνος!

Εἶχα μ' ἐσὲ παρηγοριά, μ' ἐσὲ εἶχα ἐλπίδα, τὴν λύπη δὲν ἐγνώρισα τὸ δάκρυ δὲν εἶδα μὰ τώρα πού ξεγύρισα, σὰν ἀπὸ δένδρο κλωνος, μὲ δέρνει μόνον ἔξινεταῖ καὶ μὲ μαραίνει πόνος!

Ἄχ! ἔφυγα καὶ σ' ἀφῆκα, μὰ ἡ καρδιά μου μένει καὶ εἴμ' ἐδῶ χωρὶς καρδιά, χωρὶς ἐσένα μόνος! ἔχω καρδιά μαζί μου μὰ εἶνε μαραμμένη τὴν ὄρσο τῆς ἐκράτησε καὶ τὴν μαραίνει πόνος!

Τέττιξ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Α'. Χ Δ Ο Η

Τὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν ἐμποιοῦν ἐν τῇ φύσει ἐστὶν ἡ ἐκλογή ἢ ὁ δημιουργὸς ὡς πρὸς τὸ καθ' ὅλου τῶν φυτῶν χρῶμα ἐποιήσατο. Τὸ συμφύεσ πράσινον δι' οὗ ἐνέδυσεν αὐτὰ τοιαύτη μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀναλογίαν ἔχει, ὥστε καταφανὲς παρίσταται ὅτι ἡ αὐτὴ χεῖρ καὶ τὰ ἀντικείμενα ἐχρωμάτισε καὶ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ παρατηρεῖν ἀνέτως ταῦτα διέπλασε. Ἐὰν πᾶσαι αἱ παιδιάδες ἦσαν ἐχρωματισμέναι λευκῇ ἢ ἐρυθρῇ, τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑφίσταται τὴν λαμπηδόνα ἢ τὸ ἀπότομον τοῦ ὁμοιομόρφου; ἂν δὲ διὰ χρωμάτων θέαν τόσῳ κατατῆ καὶ τόσῳ πενήθηρ; Θαυμασία χλόη κατέχει τὸν μέσον ὄρον τῶν δύο τούτων ἄκρων, καὶ